

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτευούσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ἔξν. φραγ. χρ. 15
Ἐξάμηνος κατ' ἀναλογίαν.

Ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρονοῦνται ἐπὶ ἀποδείξει φερομένη τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογράφω τὴν τοῦ ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον ἄλλον λογίζεται συνδρομητῆς.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁ παύσασθαι τὰς λήψεις τὰς Μουσικαῖς συγκαταμνήρας, ἡδίσταν σὺντίγναι.» Ἐδρ. Ἰμρ. Μακρ. Στ. 673-5

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Τὸν οὐρανὸν, τὸ εὐρύ τῆς φύσεως μέτωπον, ρυτιδοῦσι τὰ ὠρὰ νέφη. Θολή τις κατήρις εἶναι διακεχυμένη ἀπενταχού. Τὸν πλοῦσιον καὶ ἔρκατεινὸν σμαράγδινον πέπλον τῆς τέως θαλλούτης φύσεως ἀντικατέστησεν ὁ μέγιστος πρῆξις, ἀλλὰ θλιβερός, ὁ ὠχρῶς κελος τῆς φύσεως καὶ τοῦ θανάτου μανδύας.

Ἡ ρέμβη τῆς μελαγχόλου συννοίας, ἡ σιωπὴ τῆς κατηφούς περισυλλογῆς ἐφαπλοῦται πάντου, διασχίζομένη ἐνίτε ἀπὸ ἑνὸς θλιβεροῦ στόνον ἀνέμου, ἀπὸ ἑνὸς βραδύ καὶ θολοῦ τοῦ αἰθέρος δάκρυον.

Ἡ φύσις, γηράσκουσα ὁσημέραι ἐπαισθητῶς, ἐνὸς προβαίνει πρὸς τὸν παγετώδη χειμῶνα, ὅστις τὴν προσμένει ἔτοιμος νὰ τὴν κλύψῃ μὲ τὸ λευκὸν τοῦ σάβανου, ἀπολέσασα τοῦ ἔαρος τῆς τὰ ρόδα, τὴν πλουσίαν τῶν δασῶν τῆς κόμην, τὰ ἀρωματῆ τῶν κολπῶν τῆς κρίνας, ἔλιν τὴν λάμψιν καὶ τὴν δρόσον τῆς ἀνθησῆς τῆς αὐγῆς, σύντροφος ἀπειλεῖ τὴν ἀποφιδωθεῖσαν θελήτων μορφὴν τῆς εἰς τῶν πηγῶν καὶ τῶν ρυακῶν τὰ νάματα καὶ κλαίει, καὶ κλαίει. . . ὡς γηραῖα φιλασεκος στερηθεῖσα τῆς νεότητος καὶ τῆς κελλονῆς προσβλέπει μετὰ βλοσυρᾶς φρικῆς τὸ ἀψευδές, φεῦ! κάτοπρον τῆς καὶ θρηνεῖ ἀπειλῆς τὴν ἡδὴν τῆς ἀνεπιστρέπτει ἀποπτόσων καὶ τὸ κάλλος τῆς μαρναθὲν ἔσκαί. . .

Ποῖον δυστύχημα ἀπαισιώτερον τούτου δ' ἂν γυναικείαν ψυχὴν, ἥτις συνείθετο νὰ εὐκεντροῖ ἔλιν τῆς τὴν ζῆσον εἰς τοὺς θριάμβους τοῦ κάλλους, ἥτις συνείθετο ν' ἀντλή πᾶσαν χαρὰν τῆς ἐκ τοῦ στίλβοντος κάτοπτρου, ὅπερ, ἴλιαν κολακευτικῶν τέως,

τῆ ἀνταπέστελλε μειδιῶν ὑπὸ τὴν ροδάχρυσον τῆς ἡδῆς αἰγλῆν τὸ πνεῦν ἰνδαλμά τῆς, πλὴν φεῦ, μετ' αὐστράς φιλαληθείας τῆ ἀντακακλῆ ἡδὴ τὸ αὐτὸ ἰνδαλμα, ὅπερ ἄμως δὲν εἶναι πλέον τὸ αὐτὸ, τὴν αὐτὴν μορφήν, ἀλλ' οἰκτρῶς ἡδ' ὁ πᾶρ μεμορφωμένην;

Ἄ, πῶς ἐφυλορόρησεν ἡ χρυσοῦς νιότης τῆς, πῶς ἔδυσεν ἡ σπυρρίζουσα τῆς αὐγῆς τῆς μαγείας, πῶς ἀπῆλθον ἔσκαί τὰ ρόδα τῶν θυμαζομένων τέως χαριῶν τῆς;

Τί, τώρα θὰ τῆ ἀνταποδώσῃ, τί ἀπέλεις; τίς πνοὴ δύναται ν' ἀνγενήσῃ ἐπὶ τῶν παρεῖων τῆς τὰ μαρναθὲντα ρόδα καὶ τίς μάγος δάκτυλος δύναται θίξας ν' ἀπαλείψῃ τοὺς ἀνηλεῖς αὐλακας, δι' ὧν ἡ χρόνος ἠροτρίσας τὸ μέτωπόν τῆς, καὶ ποῖα ὑπεράνθρωπος χεῖρ ν' ἀνάψῃ πάλιν τὴν σθεσθεῖσαν ἀκτίνα τοῦ βλέμματός;

Κύπτουσα καὶ σιωπῶσα ἀναπολεῖ ἡδὴ τὸ παρελθὸν ἢ ὠρὰ τῆς ζωῆς διαβάτης. Ὀλόκληρος ἡ ζωὴ τῆς, ζωὴ θριάμβων καὶ κάλλους, ζωὴ χλιδῆς καὶ πολυτελείας, ζωὴ αἰθουσῶν καὶ ἐσπερίδων, ἀδραναίας καὶ ἀπολαύσεων, διέρχεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς τῆς φευγαλέα ὡς φωτεινὸν μετέωρον, ὡς τὸ ὑστατον χρυσοτόρυτον τῆς φθινοπωρινῆς εὐδίας νέφος τὸ φεγγον ταχέως ἐκεῖ μακρὰν ὑπὸ τὰς χαλκοχρῶσους πτυχὰς τῆς θολομένης δύσεως.

Πορῆλθεν ἡ ζωὴ αὕτη ταχέως ὡς ταχὺ παρέρχεται πᾶν ὅτι τερπνὸν καὶ λάμπον ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδὲν διαγράφασα αἰσθητὸν αὐτῆς ἔχνος, ὡς ἀφκνῆς ἀπολλυταὶ ἡ δραπέτις ἀκτίς εἰς τὰς ἀπέριους ἐκτάσεις.

Καὶ τώρα πρὸ αὐτῆς ἀναμένει ὁ παγετώδης σαβανηρόρος χειμῶν, τὸ γῆρας, ὁ θάνατος, τὸ μοι-

ραῖον κατάντημα, ὅπερ οὐδεὶς καὶ οὐδὲν δύναται ν' ἀνχαίτη σῃ.

Ὁμοίως καὶ τοῦ χειμῶνος τὴν μαρμαρωμένη πομπὴν καὶ τὸ πένθιμον μεγαλειὸν οὐδεὶς ν' ἀποθήσῃ δύναται ἐπερχόμενος σιγῆλον καὶ βραδύ ἐπὶ τὴν ἔρημον πλέον φύσιν. Ἄλλὰ δι' αὐτὴν τὴν λιπόθυμον τοῦτε γῆρας, ὁ θάνατος οὗτος; τῆς ἀφκνῆς καὶ τοῦ κάλλους, δὲν εἶναι τὸσφ θλιβερός καὶ ἀπεχθής; καθ' ὅτι αὕτη δεόντως ἐχρησιμοποίησεν τὸν χρόνον τοῦ σμαραγδίνου θάλλου, καὶ τὰ ἄνθη τῆς τὰ δροσέρᾳ, τῆς ροδάλας τοῦ ἑαῖος τῆς ἐλπίδας μετέβαλεν ἄλλας ἢ ἀγαθὴ τροφὸς ἐντὶς τῆς θαλπεράς καὶ γονίμου αὐτῆς ἀγκαλῆς εἰς καρπούς εὐώδεις καὶ δροσερούς, ὧν εἶναι πλήρεις ἡδὴ πᾶσαι αἱ ἀποθήκαι.

Ἐδῶ μὲ μίαν ἐντονον ἀνακαμπὴν τοῦ στοργικῶς πρὸς τῆς ἐχρῆσιστε τοὺς στάχεις τοὺς ἐαυθούς, τὴν περιούτιον ἀμοιβὴν τοῦ ἡλιόκαου; τῶν ἀγρῶν ἐργάτου.

Καὶ μὲ τὰ ἀργυρᾶ δάκρυα τῆς ἀγνῆς τῆς δρόσου τοσοῦτω δαψιλῶς διέβρεψε τὴν τρυφερὰν χλόην τῶν χιονωδῶν τῆς ποιμνίων, καὶ τὸ βαθυπράσινον κύμα τῶν δασῶν, ὅπου αἱ Νύμφαι παιζουσαι ἐδιδωκὸν ἀλλήλας καὶ αἱ ἀπλόνοι ἐστέγασαν τοὺς γλυκεῖς ἔρωτας τῶν καὶ αἱ λῦραι τῶν ζεφύρων ἀνέμελλον τὰ ἀβρὰ τῶν φροματα, ὥστε τὰ δροσέρᾳ τῆς δάση κατέστησαν καθ' ὅλον τὸ θέρος μαγικὰ ἐνδιαιτήματα προσφέροντα εἰς τοὺς ρεμβώδεις επισκέπτας, εἰς τὰ ἐρωτῶλα ζεύγη τὰ ζητοῦντα στιγμὰς θείας μονώσεως ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν, τὰς ἰδανικωτέρας καὶ ποιητικωτέρας τῶν τέρψεων.

Καὶ ἀλλαχού μὲ ἔν χρυσοῦν μειδίωμα τῆς χλιαρᾶς τοῦ φθίνοντος θέρους αἰθρίας ἐρρόδισε τὰς ξανθὰς σταφυλάς, ἐπορφύρωσεν ὡς παρειὰς εὐειδοῦς χωρικῆς τὰ εὐχμα μῦλα καὶ ἐμύρωσε τὴν ὑγραν σάρκα τῶν γνοωδῶν ροδακινῶν μὲ τὸ ἡδονικώτατον ἄρωμα.

Καὶ σήμερον ἡ χρυσοκαρπος αὕτη τροφὸς δύναται νὰ ἐπαναπαυθῇ εἰς τὸ ἔργον τῆς ὡς ἐκπληρώσασα τὸν προορισμὸν τῆς.

Αὕτη δύναται, ἀφιερμένη ἀτράραχος εἰς τὸ μοιραῖον, νὰ κλεισῇ ἡσυχῶς τοὺς ὀφθαλμούς ὑπὸ τὴν λευκόπεπλον τοῦ χειμῶνος νάρκη, ἥτις τὴν καταλαμβάνει ὅλον ἐν, καὶ εἰς τὸν ὕπνον τῆς τοῦ-

τον τὸν παγετὸν νὰ διαγράφηται ἔτι ἐπὶ τῆς ἡμετέρας μορφῆς τῆς ἔν ἔσχατον εἰρηναῖον μειδίωμα. Αὕτη δύναται νὰ κοιμηθῇ ἡσυχῶς τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, τὸν λευκὸν τῆς θάνατον, ὅστις τὴν παρισταῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς φαντασίας ἡμῶν ὠρεάν, ψυχρᾶν καὶ αἰσῶσαν ὡς αὐστηροῦ κάλλους μαρμαρίνον ἄγαλμα.

Ἄλλ' ἐκεῖνη, ἡ ἄλλη; . . . ἀλλ' ἡ φροῦδη γυνή, ἥτις οὐδὲν ἐν τῇ κόσμῳ ἔπραξεν; ἡ καλλικομος ἔρωτις τοῦ κατόπτρου, ἥτις διῆλθε τὸν χρόνον τῆς διευθετοῦσα πρὸ αὐτοῦ τοὺς χρυσοὺς ἢ βελουδίνους βροστρύχους, καὶ ἀλλάσασα βαρυτίμους στολάς, ἥτις ὑπῆρξε κομψὴ καὶ κούρη χρυσάλις τῶν ἀνθῶν τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν ὀνειρῶν τῆς ἡδῆς, ἐπιπολαίως μόνον αὐτὰ ἐπιφαύσασα γῆρας νὰ τρυφήσῃ ποτὶς εἰς τὸ ἰδανικώτερον αὐτῶν ἄρωμα εἰς τὸ ἰσώτερον αὐτῶν κάλλος; Ἐκεῖνη ἡ ἄρρων πλαγγῶν, ὅταν ἐπιστῇ ἡ κριεῖα στιγμή τοῦ αὐστηροῦ γῆρατος, καθ' ἣν ἐκκένουσι πλέον τὰ ἔαρνα τοῦ βίου θελητῆρα καὶ τὸ λάμπον κάτοπρον ἀπὶ τῆς ἡδῆς; τῆ ἐμπροσθεῖ θλιπὴν μόνον καὶ φρικὴν, τί δύναται νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτὴν ὅτι τῆ ἀπέμεινον ἐκ τοῦ πολυτίμου τῆς ἔαρος, ποίους ζῶντας ἠθικούς καρπούς θὰ ἴδῃ θάλλοντας περίε τῆς τῶν δυνάμεων καὶ τῆς ἀκμῆς, δι' ὧν σκοπίμως τὴν ἐπείκεισεν ὁ Θεὸς καὶ ἡ φύσις;

Ἐπῆρξε σύζυγος; ὑπῆρξε μήτηρ; ὑπῆρξε ζεῖδρος δυνάμις κινουσα ἕνα ζῶντα πολυμερῆ ὀργανισμόν, ὅστις λέγεται οἶκος, καὶ ὅστις δι' αὐτὴν περιλαμβάνει ἐν ἑαυτῇ εὐρείας ὀρίζοντας ἠθικοῦ κάλλους καὶ εὐρίαν ἐξέλιξιν ἠθικῆς δράσεως ἐπεκτεινομένης ἀπώτατα ἐφ' ὀλοκληροῦ τῆς κοινωνίας; Φεῦ! καὶ ἂν ἔτι ἔσχε σύζυγον καὶ τέκνα, δὲν δύναται ἂμως νὰ εἴπῃ ὅτι ὑπῆρξε μήτηρ καὶ σύζυγος.

Διότι ὁ σύζυγος τῆς δι' αὐτὴν ὀλίγιστον μέρος τοῦ εἰς τὴν λατρίαν τοῦ ἰδίου κάλλους ἀφιερῶντος χρόνου τῆς κατέσχευε, διότι τὰς χαρὰς καὶ τὰς θλίψεις του, τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς ἀνίας οὐδῶως συνεμερίσθη, διότι οὔτε ψυχὴν ἠθικῶς δρώσαν, οὔτε καρδίαν κάλλουσαν, οὔτε φρόνησιν περισώουσαν τῆ παρέρχον ὡς ἀντάλλαγμα τῶν ὑπὲρ αὐτῆς μόχθων του ἐν τῇ βιοπαλίῃ. Διότι τὴν μητρότητά τῆς οὐδῶως ἐξιδανικέυσε: διότι νὰ μεμνήσῃ περὶ τῶν τέκνων τῆς σοβαρῶς, νὰ σπείρῃ

έντός των ψυχών των τῶν ἀνθρώπων εὐγενῶν ιδεῶν και τῶν ὑγιάν φρονημάτων, ἵνα ἐξ αὐτῶν βλαστῆσῶσιν οἱ χρυσοὶ καρποὶ τῆς ἀρετῆς, οὐδέποτε ἐσκέφθη, οὐδέποτε τὸ κομμωτήριον αὐτῆς τὸ κατάρφον τριχῆτων και ταινιών τῆ ἀφῆκε και-ρὸν νὰ τὸ πράξῃ.

Φεῦ! τί λοιπὸν ὑπῆρξεν ἐπὶ τῆς γῆς;

Διερωτωμένη ἀνακαλύπτει ὅτι ὑπῆρξε μόνον ὠραία... Ἄλλ' ἡ ὠραϊότης της ἦδη ἀπολώσθη ἴσασαί εἰς τὸν ναθὸν και λευκοτριχα χειμῶνα τοῦ βίου της, ὡς ἀπόλλυται ὁσμήρια και αὐτῆ, πρὸ τοῦ καλπάζοντος πρὸς αὐτὴν πλέον θανάτου. Ποῦ θὰ εὕρη παραμυθίαν στρέφουσα περὶ τὸ βλέμμα ἐν τῇ καινίῳ ταύτῃ στιγμή;

Ἐν οὐδεμιᾷ καρδίᾳ ἀνάσσει, διότι οὐδεμίαν καρδίαν ἐδημιούργησε και ἐν οὐδεμιᾷ διέγραψε τὸ θαλπερὸν και ἀνεξίτηλον ἴχνος τῆς ἀντάλλητης αἰσθημάτων, τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος, τῆς εὐγενούς φιλίας, τῆς φιλανθρωπίας, τῆς ἱερᾶς στοργῆς.

Ἐτερφε μόνον και ἐτέρφθη προσκαίρωσ και ἦδη, παύσασα νὰ τέρψη, οὐδεμίαν πλέον τέρψιν εὐρίσκει που ἐν τῷ βίῳ και ἀπελπισ κλειεῖ τὸ ὄμμα ἐν ἀποφύγῃ τὸ ἰνδαλμα τῆς ἰδίας αὐτῆς μορφῆς τοσοῦτῃ οἰκτρῶσ και βδελυρῶσ παραμορφωθείσης ἀπὸ ἄφροδίτης εἰς ἀπαισίαν Γοργόνα!

Εἶναι ὠραία, πολὺ ὠραία ἡ καλλονὴ, τὸ θεϊότατον τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων, ὅπου, ἐὰν ὑπάρχη που τῆς γῆς ψυχῆ τις τόσον βάνυτος και ἀγρία, ὥστε νὰ μὴ αἰσθάνηται και ἐκτιμᾷ, ἀποποδεικνύει μόνον ὅτι περιττὴ και ἀχρηστος ἀπέβη δι' αὐτὴν ἡ εὐγενεστάτη τῆς δράσεως αἰσθησις, τὸ πολυτιμότερον τῆς Προνοίας δῶρον. Καὶ δικαίως ἐλέγη κατὰ κόρον, οὐδ' εἶναι πλέον ἀνάγκη νὰ λεχθῇ ἐν τῷ αἰῶνί μας, ὅτι ἡ ὠραία γυνὴ εἶναι τὸ ἐντελέστερον τοῦ Θεοῦ δημιουργημα και ὅτι διὰ τὸ ἀβρόν ἰδίᾳ φύλον, και ἐν ἐλλείψει ἐστὶ τῆς καλλονῆς, ἡ ἐπιμεμελημένη ἀποφύς, ἡ φιλόκαλος χάρις, εἶναι οὐχὶ πλέον πολὺτιμον προσόν, ἀλλὰ στοιχειώδες και ἀπαραίτητον πρὸς ἐαυτὴν και τοὺς ἄλλους καθήκον.

Ἄλλ' ἡ εὐγενὴς αὐτῆς χάρις ἡ ἀπροσδιόριστος ἐπαυοῦσα ἐπὶ τοῦ ὕλου ἀτόπου, δὲν ἀπορρέει μόνον οὐδὲ κυρίως ἐκ τῶν πλαστικῶν δῶρων τῆς ὑλικῆς φύσεως. Ἐκείνη δὲ μόνον ἡ καλλονὴ δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀληθῆς διὰ τὴν γυναῖκα εὐτύ-

χημα, ἡ συνενοῦσα πρὸς τῆ ὑλικὴ πλαστικότητι και τὴν ἠθικὴν εὐρυθμίαν, πρὸς τὸ εὐχαρμοῦν τοῦ προσώπου και τὴν ἀρμονίαν τῆς ψυχῆς, πρὸς τῆ λάμπει τῆς ἀνηρέυτῆτος και τὸ πῦρ τῶν αἰσθημάτων, πρὸς τὸν κινωδὴ ἄλδαστρον τῆς σεραξῆς και τὴν χιονωδὴ τῆς διανοικῆς ἀνυπόστα. Καὶ ἐκεῖνη ὄντως ἡ καλλονὴ ἡ ἐμφυχομένη ὑπὸ ἠθικῆς τινος αἰγλης και διαχειρομένη περὶ ἐαυτῆς ὡς ἄρωμα και ὡς φῶς, ὡς βλασκαλωδῆς ἀπὸντικ αἰσθηματικῶν ἰω, μωρόνουςα και ἐξευγενίζουσα τὰ πάντα περὶ ἡ ὡς ἀτμὶ. Ζειδάρου ἰαλπτου: ἐκκολάπτουσα ἐντὴ ἀγνῆ τοῦ οἴκου ἀτμοσφαιρῆς τὴν ἀγάπην, τὴν ἀρετὴν και τὰ εὐγενῆ ιδεῶν τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς, ἐκεῖνη μόνον ἔχει ἀνάσπερονθελγητρον και εἶναι υἱήτρο τῆς τέχνης ἀληθῆς και δύναμις ἀκαταμάχῆτος διαγραφωμένη και ζωσα ἐν ταῖς καρδίαις.

Εὐτυχῆς και λατρευτὴ ἡ γυνὴ, ἥτις ὑπῆρξε τοιαύτη, ἀληθῶσ ὠραία, ἐν τῇ ζωῇ, και ἥτις ἐν τῇ σκυθρωπῇ στιγμή τῆς φυλλορροίας τοῦ κάλλους της, ὡς ἡ φύσις κατὰ τὸ ὠχρόν φθινόπωρον, δύναται νὰ ἐπαναπαυθῇ εἰς τὴν συντέλειαν τοῦ ἠθικοῦ ἐν τῷ κόσμῳ ἔργου της, εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ της.

Ἄλλ' ἀλλοίμονον εἰς τὴν γυναικα, ἥτις ἔλαμψε μόνον ὡσ φροῦδον και ἀπατηλὴν μετέωρον ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτῃ τῆς σιβαρῆς ἀποστολῆς και τῆς ὑψηλῆς ἠθικῆς δράσεως, ἥτις ἐτέρφθη μόνον και ἔτερφεν, ἥτις ὑπῆρξε μόνον ὠραία!

ΚΟΡΝΗΑΙΑ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Ὁ φτερωτὴ μου λογιόμῃ, γοργὰ πῶν ταφευθεῖς ἵς τοῦ γραφικοῦ Βοσπόρου μας τοὺς μαγεμένους κήτους και τὰ παλῆά σου ὄνειρα, πῶν ἔχασες γρεβείε και τῆς καρδίᾳς, πῶν γῆραςε, τοὺς πρώτους της τοὺς χυτίουσε

Τὴ ἔγειν' ἡ ἀγάπη μου, πῶν εἶναι ἡ καλὴ μου, ἡ χρυσομάλλι, πάλαιμῃ σὰν τὸ γλυκὸ φερίμα, πῶν τὴν μοσχοναθήρεψα μὲ τὸ γλυκὸ φερί μου κ' εἶχε διπλῆ τὴν ὠμοισιῶν, εἶχε περίσσεια χάρη:-

Τὸ βελουδίνο χέρι της τὸ ἄσπρο, τὸ χιτῆτο, ὅπῶν μ' ἐπ' ἔλυκα χάιδεσε μὲν τὸ βαθὺ σκοτάδι, πῶν νὰ χαιδέτη τραγερά, ἀχ ποῖνε ἐδ' ὀροσάτο, τὸ ἀπαλὸ, προσκέφαλο, πῶν τοῦχα κάθε βράδυ:

Τὰ μάτια της τὰ γαλάτῃ, τὰ ὀλόγλυκα της μάτια, πῶν μ' ἐνα βλέμμα μέκαναν τὸ τοῦ μουριῶ τὰ χῆσω, πῶν τὸρὰ τὰ λορφαίνοινε οὐσφραγερά παλάμα μὲ τὴν σφάρατῃ λαμψῆ των, τὸ βλέμμα των τὸ πλάνο:

Τὸ κοραλῆτο στόμα της, τὸ τραταφαλλῆτο, πῶν μέμαθε τὸν ἔρωτα αἰώτια τὰ λατρεῖα, ἀχ! ποῖνε τὸ γλυκόλαλο, τὸ μαργαριταρένο, πῶν τὰ πλάνα τὸ μαρκεῖ τὸ στίμα, πῶν γορεῶν:

Τὰ γροθῆνά της τὰ μαλλιά, τὰ ζωντανὰ μαλλιά της, πῶν μάλαφροσκευάτο τὰ μουχομορῆμενα, σὰν ἔφερα ν' ἀναπαυθῶ σὲν ἄσπρη ἀγκαλιῶ της, πῶν τὸρὰ νὰ σκεπάζουε, πῶν νὰ φαιθῶν ὠμέμα:

Πῶς ξεῖρε, γῆνε ζωντανὴ ἡ γῆνε πεθαμένη και ἔοσθε μὲ ζωηρατῃ τοῦ θείου καλλιτέχτη γὰ μένα πῶν ἀφῶν δὲν εἶ, καί. ἰλιο νεαρή νὰ μένη γὰ βλουε! και τὴ θεῖα ἀσὸμ' αὐτὴ τὴν τέχνη!

Τυμφοσῆτος.

Τοῦ πασιγνώστου εἰ, τὸ δημόσιον ἐμπνευσμένου ποιητοῦ και διαπρεποῦς λογίου κ. Στεφ. Μαρτζώκης ἀπὸ πολλοῦ πρῶντος τὰς στήλας τῆς Ἐβσπορίδος διὰ τῆς πολυτιμοῦ αὐτοῦ συνεργασίας, τὴν εὐγενῆ μὲρην ἀσμένως γνωρίζουε σήμερον εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, ὅτινες τοσῆς ἄχρις ὥρας ἐξετίμησαν τὴν περὶ ὅσον φαντασίαν και τὴν ζωηρὰν αὐτοῦ ἐμπνευσιν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς καταχωρίσεως κριτικῆς περὶ αὐτοῦ μελέτης ὀφειλομένης εἰς τὸν κάλων διαπρεποῦς Ἑλληνίδος λογίος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

ὑπὸ ΒΑΒΗΝΣ Ε ΑΛΜΑΡΗ

Εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὅποιαν τὰ μεγάλα ἰδεῶδη τῆς τέχνης μάτην παύονται, ὅπως νικῆσουν τὸν αἰῶνα τῆς ὕλης και τῶν ψευδῶν αἰσθημάτων, εἰς

ἐποχὴν κατὰ τὸν ὅποιον ἐν Ἑλλάδι πλειότερον ἢ ἀλλαχοῦ ὁ ποιητῆς ταπεινῶσ κλίνει τὴν κεφαλήν, οὐχὶ ὅπως προσευχηθῇ ἐνώπιον τοῦ ὠραίου, ἀλλ' ὅπως διέληθ δειλῶσ και ἀπαρατήρητος ὑπὸ τὰ τοῦα ἐκεῖνη τοῦ πλαστοῦ φωτός, τὰ ὅποια ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ζωῆς του χαράττουσ διὰ τὸν ἀπίνον των τὰς σκληροτέρας λέξεις: εἰρωνεία, ἀπογοήτευσ και πόνος, εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ φωνὴ τοῦ ποιητοῦ ἐξέρχεται ὅπως ἀκουσθῇ ὡς ἀπομειμαρυσμένη ἠχὼ δονοῦσα μόνον τὰ στήθη τοῦ ποιητοῦ. Ὁ κόσμος τῶν ὀνείρων του δὲν εἶνε πλέον τὸ πλάσμα τῆς ἀπειροῦ δημιουργίας. Το ἄρωμα τοῦ κρῖνου πολλὰκις μένει διὰ τὰ στήθη του νεκρὸν, και μόνον τὸ βλέμμα του μετὰ πόνου διατρέχει τὸ φωτεινὸν στερέωμα, ὅπως σιωπηλῶσ ἐκμυστρευθῇ τὴν πλκμυροῦσαν τὴν ψυχὴν του ὀδύνην. Τοῦ ποιητοῦ ἡ ζωὴ ὕπῆρξε πάντοτε περιπετειώδης, οὐδ' ὑπάρχει πλέον δι' αὐτὸν τι, ὅπου τῷ καθιστᾷ μὲ ὅλας τὰς ἀπογοητεύσεις, ὀλιγώτερον σκληρὰν τὴν ζωὴν και διατρέχουσα, οὐχὶ ἐν τῷ μέσῳ ξηρῶν ἀγώνων ἀτραπιῶν, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ μυροδόλου γλῶσῆς, ὅπου τὸ βλέμμα του ἠδύνατο νὰ σταματήσῃ τὴν χρυσαλίδα φεύγουσαν και ν' ἀντλήσῃ φῶσ και ἐλπίδα ἐκ τῶν χρωμάτων τῶν ἀνθέων. Ὅποιοιτὲς σήμερον ἔχει ἀνάγκην, ὅπως τὰ στέρνα του περιβάλλονται ἐξωτερικῶσ ἐκ πετρώδους φουράματος και ἐσωτερικῶσ ἐκ μαλακοῦ κηροῦ, ἀφ' ἐνός ὅπως ὀπλίζηται ἐναντίον πάσης καταδρομῆς, και ἀφ' ἑτέρου, ἵνα ἐν νεκρικῇ γαλήνῃ χύσῃ ἐν δάκρυ και χαράξῃ ἕνα λογιισμόν του. Ἡ τελεία γαλήνη εἶνε ἴσως ὁ θάνατος τοῦ ποιητοῦ. Ὅφειλει νὰ δονηθῇ ἡ καρδία αὐτῆ, ὅπως πλειότερον διαπλάσῃ και αἰσθανθῇ τὸν ἐσωτερικὸν ἀνθρωπον, ἵνα ἐξιδανικεύσῃ τὸν διπλοῦν προορισμὸν τῆς ὑπάρξεώς της. Ἡ δυστυχία εἶνε μία οἰμαγῆ τῆς ἀνθρωπότητος, μίχ δυσαρμονία, ἐν τῇ ἀρμονίᾳ τῆς φύσεως. Τὰ θεαλλῶδη ὅμως νέφη μίχσ καταϊγίδος, τῆς ἀστραπῆς τὸ θλιβερόν φῶσ θερμαίνει πλειότερον τὸν ποιητὴν. Ἡ καρδία του πολλὰκις δονεῖται και ἐμπνέεται, ἀλλὰ τὸ σῶμα ἐνίστε κουράζεται. Ἡ ψυχὴ ζητεῖ μίαν παρήγορον φωνὴν, ὀλιγῶν στιγμῶν γαλήνην, ὅπως ἡ σκέψις ἡρεωτέρα διαγράφῃ τὸν ἀμαυρωθέντα οὐρανόν, μίχ δὲ ἀκτίς ἡλίου χρυσαίλουσ, ἐπιχύσῃ τὴν καλλονὴν της και ἰμνήσῃ τὴν ἡμερον ἀνατείλασαν ἡμέρην. Τὴν ἀνατολὴν ταύτην, τὴν πλήρη χρωμάς

των, ὁ δῶν ὀφθαλμὸς του δὲν δύναται ν' ἀτε-
νίσῃ σήμερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἐνεῖνον, ὅπου τὸ ὄ-
ρατον ἐξιδανικεύθη διὰ τῆς τέχνης. Ὁ ἀληθὴς ποι-
ητὴς εἰς τὸν αἰῶνα τῆς δράσεως, τῆς προῦδου,
ἀλλὰ, τῆς ψυχικῆς καταπτώσεως, δὲν εἶνε εἰμὴ
εἰς ἐπαίτης, ὅστις διὰ τῆς φωνῆς τῆς καρδίας
γίνεται, πολλάκις ἐνοχλητικὸς διὰ τὸν ὄνητὸν τῆς
ὕλης.

Ὁ μικρὸς οὗτος πρόλογος ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ
ποιητοῦ καὶ ἐπὶ τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως
τοῦ αἰῶνος μας, ἐχαράχθη, ὥστε νὰ μὲ φέρῃ εἰς
τὸ θέμα μῆς μικρογραφίας, ἐνὸς ἐκ τῶν πρώ-
των τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς ποιήσεως, τοῦ
Στεφάνου Μαρτζώκη. Ἀπογενικῆς ἀπόψεως ἀνά-
λυσιν τῆς ποιήσεως αὐτοῦ ἐν μικρῷ κατὰ συνέ-
χειαν ἐδμοσίευσα (1) ἐπειδὴ δὲ διὰ τὴν ἀγχα-
ρτὴν «Βοσπορίδα» τῆς «Θενεράς Μούσης» τοῦ ἡ
χορδῆ δὲν εἶνε ἄγνωστος, ὡς ἐκ τούτου ἐπιθυμῶ
πλειότερον νὰ συγκοινωνήσῃ μὲ τὴν ιδεώδη νεύ-
τητα τῆς ἀκτῆς τοῦ Βοσπόρου

Μία νύκτῃ οὐρανία συνέδεσε τὴν ἄλυσον τῆς
γνωμίας μας πρὸ τριῶν χρόνων, μία προσέγγις
πρὸς τὰς σκέψεις συνέφιγξεν αὐτὴν, μία ἀπό-
της μᾶς χωρίζει, ὥστε εἰς τὴν φωτοβόλον βαθυδα-
τῆς τέχνης, εἰς τὴν ὅποιαν ἵσταται ὁ ποιητὴς
μῆς, νὰ στρέφω τὸ βλέμμα ἐπις θαυμάσω αὐ-
τόν, καὶ ἀκουσίως νὰ εἰσδύσω εἰς τὸ βάθος τοῦ
μυστηρίου τῆς χορδῆς του. Ἡ χορδὴ αὕτη ἡ δα-
νοῦσα τὴν ψυχὴν, τὰ νεῦρα, ἡ ἀετιώδης ἐμπνευσις,
ἡ ὅποια διέτρεξε τοὺς ἀγνώστους κόσμους τοῦ ἀ-
περου καὶ ἀνύψωσε τὸν Προμηθεῖα εἰς τὸ ὄνειρῶδες
σημεῖον τῆς τελειοποιήσεως, ἡ βαθεῖα σκέψις τοῦ
ποιητοῦ ἡ εἰσδύουσα ἐντὸς τῶν σπλάγγων ὅπως
φανέρωσεν τόσα πάθη, τόσας πληγὰς τῆς ἀνθρω-
πότητος, ν' ἀποιαυθῆ καὶ νὰ θαυμασθῆ πλειό-
τερον, ἔστω καὶ διὰ τῆς ἐλαχίστης ταύτης μικρο-
γραφίας.

Μέχρι τοῦδε πολλὰ ἐγράψανον περὶ τοῦ Μαρ-
τζώκη, σχετικῶς ὁμῶς ὀλίγα διὰ τὴν δύναμιν τῆς
ἀξίας του. Ὁ ποιητὴς ὁμῶς, ὁ ὅποιος ἀνήκει εἰς
τὸ μέλλον, μειδιᾷ πρὸ τοῦ θριάμβου τῶν παροδικῶν
λόγων, οἵτινες ἀριθμοῦσι στιγμῶν τιμῶν ζωῆν. Τὰ

(1) Ἀττικὴ Ἴρι: ἀπὸ πρώτης Δεκεμβρίου 1903 μέχρι
δεκάτης πέμπτης Μαΐου 1904.

ιδεώδη τοῦ ποιητοῦ μας εἶναι τόσον θετικὰ καὶ
συγκεκριμένα, ὥστε ἡ βαθεῖα σκέψις του νὰ συμ-
βαδίζῃ μὲ τὴν τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ συμπάθειαι ἢ
αἱ ἀντιπάθειαι διὰ μίαν ὑπέροχον ἄξίαν δὲν δύναν-
ται οὐδὲν νὰ δώσουν ἢ νὰ ἀρκεύσονται ἀπ' αὐτῆς,
διότι τὸ εὖρὸς ἔδρασε, τὸ ὅτιον κατέκτησεν ἢ
σθενερά χορδῆ του, ὁ χρόνος δὲν θὶ δυνήθη νὰ
κλονίσῃ. Ὁ Μαρτζώκης μὲ ἄλλας τὰς σκληρὰς πι-
κρίας, τὰς ὁποίας ἡ ζωὴ τοῦ προτέφερε, ἐξ αὐτῶν
ἤντησε δύναμιν καὶ πάθος γιγάντειον, καὶ τὸ
ἔδαφος, τὸ ὅποιον σήμερον διέρχεται κυρτωμένην
ἔχων τὴν κεφαλὴν, εἶναι μίξ πρὸςκαιρὸς κατοικία
ἐπὶ τῆς ὁποίας τὰς ἐρήμους ἀτραπούς αἱ χεῖρες
του αἰμάσσουσι μόνον ἀκίνθας περισυλλέγουσι,
τὰ δὲ βέλη διέρχονται ἐπὶ τῆς καρδίας του, ἐνῶ
τὸ βῆμα σταματᾷ ὅπως περιβληθῆ τὴν πορφύραν
τῆς ἀθανασίας.

(Ἔπειτα συνέχεια)
Ἐλένη Λάμωρη

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Δὲν κελαϊδαίει τὸ πουλάκι
ποῦ εἶναι εἴ τὸ κλόουδι κλεισμένον,
παρὰ τὸν λόνον του νὰ ψάλλῃ
στὸ ταῖρι του τὰγαπήμένον.

Τὸ κύμα ποῦ βαρυβογγαίει
καὶ ἀφροῦς σκορπίζει ἴσ' ἀερογιάλι,
λέγει τῆς θάλασσας τῆς μαύρης
τὴν ταραχὴ καὶ ἀνεμοζάλη.

Κι' ὁ ποιητὴς ποῦ τραγοῦδαίει
γιατὶ ἔχει μόνον ἀγαπήσει,
ψάλλει, ἐκεῖνον π' ἀγαπᾷ
ὅσους στίχους γὰ νὰ ζωγραφίσῃ.

Ἐλένη Σ. Σβορώνου

Σάμος 1904

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΚΑΣΤΑΝΕΑΣ

I

Εἰς τὸ πάρχον τὰ φύλλα τῶν καστανεῶν ἦσαν
ὠχρά, τόσον ὠχρά, ὡς εἴαν προσηθάνοντο τὸν προ-
σεχῆ τὸν θάνατον. . . . Ἐκ τῶν κλάδων των, ἀπὸ
καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπιπτε σκληρὸν καὶ στιλπνὸν κά-
στανον ἐπὶ τοῦ ἔδαφους, πρὸς διακρίωσιν τῆς μι-
στηριώδους ζωῆς τῶν ἀπληροκότων κορυφῶν.

Ἡ ἑπταετής Ἀρμάνδη ἐπῆδα φαιδρῶς, μὲ τε-
ταμένους βραχίονας, ὅπως συλλάβῃ εἰς τὸν ἀέρα
τὰ ὠχρὰ φύλλα καὶ ὅπῃτιν κατώρθου νὰ κρατήσῃ
κανέν, τὸ ἐφιλεῖ μὲ τὰ παιδικὰ τῆς χεῖλη χωρὶς
νὰ γνωρίζῃ καλῶς διατί ἴσως διὰ νὰ τὸ εὐχαρι-
στήσῃ διότι εἶχε τόσον ὠρατον χρυσόχλωμον
χρῶμα, ἢ καὶ ἀπλῶς διὰ νὰ ἀποθέσῃ ἐπὶ τινος
πράγματος τὰς τρυφερὰς θωπιείας, τὰς ὁποίας
τὸ θελκτικὸν τῆς στόμα ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην
νὰ μεταδώσῃ κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ταύτην ἐ-
σπέραν.

Αἶφνης εἰς τὴν κημπὴν δρομίσκου τινος, δοκι-
μάσασα μὲ ζωρότερον τι κίνημα νὰ συλλάβῃ εἰς
τὸν ἀέρα ἐν πλατῶ φύλλον χρώματος λευκοῦ ἡλέ-
κτρου, ἡ Ἀρμάνδη ἐσπρωξεν ἓνα πλανοθῖον ρωπαῶ
πώλην, παιδίον δεκαετῆς μὲ ἐνδυμασίαν ἐξ ἐρυ-
θροῦ βελούδου, φέρον ἐπὶ τοῦ ὤμου του κιβώτιον,
τὸ ὅποιον ὡς ἐκ τοῦ τινάγμου ἐνέδωκεν ὑπόκω-
φον θρόνον συγκρουομένων μικρολογημάτων.

— ὦ! συγγνώμην, κύριε!
— Δὲν πειράζει, δεσποινίς.
— Δὲν ἐπείρασα . . . Δὲν ἔσπασα τίποτε, ἐλ-
πίσω . . .
— Δὲν πιστεύω . . . νὰ ἰδῶ.

Ὁ μικρὸς πωλητὴς ἔφερε συνεσταλμένους τὸ ἄ-
κρον τῆς γλώσσης του πρὸς τὰ δεξιὰ, τοῦθ' ὅπερ
δὲν ἔλειπε νὰ πράττῃ ὅσάκις ὠρατοῖ ἀγνώστου ὀ-
φθαλμοῖ τὸν παρετήρουν, ἐπέρασε τὴν δερματίνην
του λοβίδα ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του, ἔθεσε τὸ κι-
βώτιόν του ἐπὶ τῆς χλόης εἰς τὸ παρέκει σύνδε-
δρον μέρος καὶ τὸ ἦνοιξε.

Ἡ Ἀρμάνδη ἦτο συγκεκινημένη.
— ὦ! πόσον θὰ λυπηθῶ ἀν σὰς ἔσπασα κα-
νέν πράγμα; εἶπε πλησιάζουσα.
Καὶ ὄλις κύπτουσα καὶ ψαύουσα σχεδὸν μὲ

τὴν καστανὴν τῆς κόμην τὸ πῖλλιον τοῦ μικροῦ
πωλητοῦ, παρετήρησε τὰ ἐν τῷ κιβώτιῳ περιεχό-
μενα.

Μικρὰ φιάλα μελάνης, παχύμυρα, ἡμερολόγια,
δακτυλῆθραι, ὑλίαι συρτάκια, θῆκαι κεντηταί,
ζαχαρωτὰ εἰς σχῆμα κανισυρρίγγων . . .

— Ἄ. μία ζαχαρωτὴ πίπα ἔσπασε . . .
— Τὴν ἀγοράζω! εἶπεν ἡ γενναῖος ἄρ-
μάνδη, ἀνε παραμικροῦ δισταγμοῦ πόσα ἀξίζει;
Καὶ ἦνοιξε τὸ κεντητὸν χρηματοφυλάκιόν τῆς; κο-
σμοῦμενον ὑπὸ μεταξωτῶν θυσάνων.

Ἄλλ' ὁ πλανοθῖος πωλητὴς ἐφάνη δισταζῶν
καὶ αἱ μελαγχροναὶ του παρειαὶ ἔλαβον ροδινὸν
χρῶμα.

— Πόσα ἀξίζει ἡ πίπα; ἐπανελάθε σιγὰ ἡ
Ἀρμάνδη.

— Τίποτε, δεσποινίς.
— Μὰ πῶς; . . .

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς τὴν προσφέρω! καὶ
διὰ τῶν μικρῶν του δακτύλων τῆ προσέφερε τὰ
τεμάχια τῆς θραυσθεῖσας ζαχαρωτῆς πίπας, ἀφοῦ
ἐπανειλημμένως τὰ ἐσέγγασεν ἐπὶ τοῦ ἀντιστρέ-
φου τῆς χειρὶδος τοῦ φορήματος του.

II

Τότε ἡ Ἀρμάνδη ἔκυψε τὴν κεφαλὴν μαίναςα
ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλῆ, κατόπιν δὲ κλείσασα τοὺς
ὀφθαλμοὺς τῆς ἔκυψεν ἀκόμη περαιοτέρω, καὶ ἔ-
θεσεν ἀθῶον παιδικὸν φιλῆμα ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ
μικροῦ παιδός, ἀγνὸν φιλῆμα ἐνοστικτοῦ τινός συμ-
παθείας ἐχούσης τι τὸ ἀγγελικὸν ἐν τῇ ἀγνοστάτῃ
ἐκεῖνη παιδικῇ ψυχῇ.

— Χαίρε, εἶπε κατόπιν, ἀπομακρυνομένη πλῆ-
ρης συγκινήσεως. Ὀνομάζουμαι Ἀρμάνδη καὶ σὰς;
— Ἐγὼ, Στέφανος.

Ἀπῆλθεν ὑπὸ τὰ ὠχρὰ φύλλα, τὰ ὅποια ἐξη-
κολούθουν νὰ πίπτωσιν, ὀλόχρυσά ὑπὸ τοῦ φθινο-
πωρινοῦ ἡλίου.

Ἄλλὰ παρατηρήσασα θάμνον τινὰ ὕψους, ἔστα-
ματήσεν ὄπισθεν αὐτοῦ, ὅπως ἰδῆ τί ὁ πωλητὴς
ἔκαμνε.

Τίποτε ἄξιον λόγου δὲν ἔκαμνε ὁ μικρὸς πω-
λητὴς ἔμεινε ἀκίνητος θορυβηθεὶς ἐλαφρῶς ἀπὸ
τὸ φιλῆμα αὐτό, τὸ ὅποιον ἐτέθη ἐπὶ τῆς παρειᾶς
του, ἐν οἷσιν αὐτοῦ, προερχόμενον ἀπὸ τῶ-
σον ρόδινα χεῖλη.

Μετά τινες στιγμάς έκυψεν επί του κιβώτιου του, έτακτοποίησεν όλίγον τας φιάλας, τας σαχούμας, τας ζαχαρωτάς πίπας, τή έκλεισε, έπέρασε άνωθεν τής κεφαλής του τήν δερματινήν λωρίδα, και έπανήθη βραδεί τῷ βήματι πρὸς τὸ μέρος τῶν καστανῶν

‘Αλλά πρὶν εξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, παρατήρησε γύρω τὰ δένδρα, τὸ γλυκὺν λειβάδιον, τὸν χυσοῦμενον ὄριζοντα, καὶ κύψας ἐκ νέου ἔσκαψεν ὄπῃ ἐπὶ τοῦ ἔδαφους διὰ τῆς χειρὸς του, ἔλαβεν ἕνα σκληρὸν κάπτανον περὶν κατ’ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπὸ κλάδου τινός, τὸ ἔθεσεν ἐντός τῆς ὄπῃς καὶ τὸ ἔσκαψε μὲ γῶμα· κατόπιν θέσασα τὸ κιβώτιον ἐπὶ τῆς ράχews του διὰ μιᾶς κινήσεως τῶν ὠμων, ἀνεχώρησεν ὑπὸ τὰς καστανάς, ὧν τὰ φύλλα ἦσαν ὠχρά, τῶσον ὠχρά, ὡσεὶ προαισθηζόμενα τὸν προσεχὴ των θάνατον.

111

Πόσας φορές ἡ Ἀρμάνδη έπανήθη εἰς τὸ μέρος αὐτό!

‘Επανάρχετο ἐκεῖ σχεδὸν κάθε φθινοπωρινὴ ἡμέραν, επανήρχετο καὶ τὸν χειμῶνα ἀκόμη. Ποτὲ δὲν επανέυρε τὸν μικρὸν πωλητᾶν.

Τὴν άνοιξιν ἀνεκάλυψε μικρὸν πράσινον φυτὸν ἐξερχόμενον τοῦ ἔδαφους, εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἔδωκεν ἕν φιλημα διὰ μιαν ζαχαρωτὴν πίπαν. Τοῦτο θὰ ἦτο τὸ κάστανον τοῦ Στεφάνου τὸ ὅποιον ἠύξανε καὶ τὸ ὅποιον ἤθελε νὰ δικαιώσει δι’ ὀλίγης φυτικῆς ζωῆς, τὴν ἀνάμνησιν μιᾶς φθινοπωρινῆς ἐσπέρας, καθ’ ἣν δύο παιδικαὶ καρδίαι προτήγγισαν ἀλλήλας.

Παρήλθον ἔτη. Ἡ Ἀρμάνδη, καὶ ἐκείνη ἐπίσης ἀνετύχθη, ἔγινε νεάνις ὠραία καὶ ὀψηλή.

— Γνωρίζετε ἕνα πωλητὴν ἀνομαζόμενον Στέφανον; ἠρώτα κάποτε τοὺς πλανοδίους ἑμπόρους, ὁ ὅποιοι ἤρχοντο εἰς τὸν ὄσπον. Ἄλλ’ ὅλοι τῆ ἀπάντων, ὄχι.

‘Εν τούτοις, ἐσπέραν τινὰ τοῦ ὁκτωβρίου, ἔτερός τις πλανοδίου πωλητῆς, ὃν συνήτησεν ἐντός τοῦ πάρκου, εἶπεν εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀρμάνδην·

— Ὁ Στέφανος! Ἄ! τὸν ἐγνώρισα καλῶς.

Ἦτο ἐξάδελφός μου! . . .

— Ἄ! τί ἀπέγινε;

— Ἀπέθανε!

— Ἀπέθανε;

— Μάλιστα, δεσποινίς· εἶναι ἤδη τέσσαρα ἢ πέντε ἔτη . . . ἀπὸ τυροειδῆ πυρετὸν . . . χρειάζεσθε καμμιάν πομάδα, δακτυλήθρα ἢ κυκτὴν μελάνην;

Ἐπὶ μικρὸν τὴν ἐσπέραν ταύτην ἔμεινε πλησίον τῆς λεπτῆς καστανάς, τοῦ δεινδρυλλίου, τὸ ὅποιον ἐφύτευεν ὁ Στέφανος εἰς τὸ χλοερὸν ἐκείνου μέρος, εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐρίλησε τὴν ἡλιοκαῆ παρείαν του.

Ἦ, πάντοτε ἔκτοτε ἐπεσκέπτετο τὸ δένδρον τῆς ἀνάμνησας! Καὶ διὰ νὰ τὸ προσυλάξῃ τὸ περιεκύκλωσε μὲ ξυρούς κλάδους.

Ἦδη ἡ καστανά τοῦ Στεφάνου ἐμεγάλωσεν· εἶχε τὸ ἀνάστημα ἀνθρώπου καὶ ὠραῖον φύλλωμα· ἔσως τὴν προσεχῆ άνοιξιν θὰ παρήγε καὶ ἕν ἄνθος.

Ἄλλὰ τὴν άνοιξιν αἱ γηραιαὶ κασταναί· τοῦ πάρκου ἠσθάνθησαν ἀνθρωπίνως χεῖρας νὰ ἀναρτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνθισμένων κλάδων των φανὸς τῆς Ἐνετίας. Ἡ δεσποινίς Ἀρμάνδη ἠραβωνίζετο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μὲ νέον τινὰ κτηματιᾶν τῶν περὶχώρων.

Δὲν δύναται τις νὰ ὄνειροπολῇ καθ’ ὅλην τὴν ζωὴν του τὰς ἡλιοκαεῖς παρεῖας ἐνὸς πλανοδίου πωλητοῦ, τὸν ὅποιον συναντᾷ τις εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, δὲν ἔχει οὕτω;

Πόσον ἡ Ἀρμάνδη ἠγαπήθη παρὰ τοῦ συζύγου της!

Πολλάκις, ὅποτε ὁ καιρὸς ἦτο καλὸς τὴν παρέστυεν εἰς τὸ πάρκον, καὶ τότε ἐπὶ τῶν παρεῖαν τῆς νεονύμφου τὰ φιλήματα ἐπιπίπτον γλυκύτερα, πυκνότερα ἢ ὅσον τὰ φθινοπωρινὰ φύλλα ἄλλοτε ἐπὶ τοῦ ἔδαφους! . . .

Πλὴν ἐσπέραν τινὰ ἐνῶ διήρχοντο πρὸ μιᾶς εἰσέτι λεπταφοῦς καστανάς μὴ ὑπερβαίνουσας τὸ ἀνθρώπινον ἀνάστημα, ἡ Ἀρμάνδη ἀπέσυρε τὴν παρείαν της καὶ ἀρῆκε τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου της.

— Ὡ! ὄχι ἐδῶ, ἐψιθύρισε.

— Διὰ τί;

Ἦ Ἀρμάνδη ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς τὴν ἀπκνήση. Ὅποτε τοῦ; ἠνοιξεν, εἶδε κατὰ τι λευκὸν καὶ εὐόωον, ὑπερ ἦνθησεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δεινδρυλλίου, ὡς σιωπηλὴ εὐχαριστία . . .

Ἦτο τὸ πρῶτον ἄνθος τῆς καστανάς.

(Ἐκ τοῦ Γαλιλικῷ)

Σπ. Χριστοφίδης

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΜΗΡΟΝ

Κάθε ποῦ πάτησε βαρὺ τὸν χρόνον ἐποδάρη,
ἂν ζῶσθε πάει, κί' ἂν ἄνθιλε τώρα χλωμὸδὸν θάλλει,
μόν' τὰ τραγοῦδιά τοῦ Ὀμήρου, μὲ τῆς παλῆς τουεχάρη
παίρουνε λάμψι πεῖσιτερη' στοῦ χρόνου τὴν ἀγκάλην!

Κάθε φωνὴ τῆς λύρας του καὶ κάθε δοαριά του
εἶπε γλυκὸ φερονόημα, ἀγγέλου ψαλμοῦδιά,
εἶν' αὐθὰ ποῦ τὸν χροῖδεψε τὰ κάτασπρα μαλλιά του
καὶ κῆμα ποῦ μὲ ψέθυρο γλεῖτῃ ἄμμουδιά.

Τυφλός! μὰ τὴν κρατούσατε Μούσαις ἀπ' τὸ χέρι
τυφλός! μὰ εἶχε ἀχόριστῃ τῇ δότῃ ἀντιροφία,
μ' αὐτὴν ἐλαφροῦταίεσ' ὁ ἀθασιᾶς μίση,
σε' ἀλόχρυσον βιβλίον τῆς πατρίδος ζωγραφία.

Κωνσταντῖνος Φριλιγγος

Ἐν Χάλκη Ἰούλιος 1903

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια ἰδοῦ ἀριθ. 14)

Ἡ Δανιὴλ εἶχε σπεύσει πλησίον της. Τὴν εὖρισκεν ἐξαισιᾶν ἐν τῷ κλήφῳ τούτῳ τῆς προστάτιδος θεᾶς· ὅτε ἦμος εἶδεν ὄλην τὴν συμμορίαν τῶν ἀγιοσπαίδων ἐφορηήσασαν ἐναντίον της μετ' ἀγρίων φωνῶν, παραδόξός τις φόβος τὸν κατέλαβεν. Αὕτη ἐγέλα ὀλίγον περίφοδος καὶ προσεπάθει νὰ διανεμῇ εὐθυδικῶς τὰ εὐεργετήματά της.

— Ἀφίετέ με, σὺ πῆρες δύο . . . εἶσαι πολὺ μεγάλος . . . ὁ μικρὸς ἐκεῖ δὲν πῆρε τίποτε . . .

Χεῖρ τις θρασυτέρα τῶν ἄλλων ἠγγίξε σχεδὸν τὸ πρόσωπόν της. Ἀποτόμως ὁ Δανιὴλ προύγῳρσε κραδαίνων τὴν ράβδον του· τὰ παιδιὰ διεσπερίσθησαν πιπιζόντα ὡς σμήνος στρουθίων μερικὰ σπρωγθέντα, καταπατηθέντα ἔβαλλον ὀξείας φωνάς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸν ὄμιλον τῶν παιδίων ἀνεμίχθη ἀραιμένος ὁ βλλων χωρικὸς ὑπὸ ἰκανῶν συντρόφων του ἀκολουθούμενος· οὗτος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐνοσῆσῃ τί συνέβαινε καὶ νομίσας ὅτι οἱ ξένοι ἐκακοποίηον τὰ παιδιὰ, ἤρπασε τὸν Δανιὴλ ἐκ τοῦ βραχίονος, ἔταμος πρὸς ἐπίθεσιν. Πῆξις θὰ ἐπηκολούθη· ἀναποφεύκτως, ἐὰν μὴ ὁ Λουκιανός Γεράρδος ἐγκαίρως ἐπεμβῆς κατῴρθου νὰ κατεύνασθ τὰ πνεύματα. Ὁμιλῶν ἐξαίρετα τὴν ἐλληλικὴν, κατέδειξεν εἰς τοὺς χωρικοὺς τὸ ἄδικον τῶν ὑπονοιῶν των, δεικνύων ἅμα εἰς αὐτοὺς τὰ ζαχαρωτά, τὴν τρανωτάτην ταύτην μαρτυρίαν τῶν καλῶν προθέσεων τῶν ξένων πρὸς τὰ παιδιὰ.

— Ἐρωθήθητε, δεσποινίς; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος ἅμα ὡς ἀπεχώρησεν εἰς ἀγρότα.

— Κᾶπως, εἶπεν ἡ Ἀλίκη.

Προσεπάθει νὰ μειδιάσῃ, ἡ φωνὴ της ἦμος ἔπρεμεν ἀκουσίως αὐτῆς. Ὁ Δανιὴλ ἐπλησίασε τεταραχμένος.

— Εἰσθε κίτωρος; εἶπεν ἐναγωνίως, καὶ εἶναι ἐξ αἰτίας μου! . . . Ἐβραχῆ ἐν κίνημα παράλογον, ἀπερσέκπετον . . . δὲν θὰ συγχωρήσω ἐμυκτόν ποτε . . .

— Μπᾶ! ἀνεκράξεν ὁ Φρενὲλ, μὴ λαμβάνῃς δᾶ αὐτὸ τὸ τραγικὸν ὕψος· εἶναι ἕξ περιστατικῶν μάλλον ἀστέον, ἐπὶ τέλους.

Οἱ ὄμιλοι εἶχον διασκορπισθῆ. Ἡ ἐσπέρα ἐπήρχετο, ἔπρεπε νὰ σκεφθῶν περὶ τῆς εἰς Ἀθήνας ἐπιστροφῆς των. Ὁ Γεράρδος εἶχε λάβει τὴν Ἀλίκην ὑπὸ τὴν προστασίαν του· τὴν ὠδήγησε πάλιν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ τῇ προσέφερε ποτήριον ρακής σῶπως ἀπαλείψῃ τὰς κακὰς ἐντυπώσεις ὡς ἔλεγεν. Ἡ Ἀλίκη ὄντως ἐγέλα τὴν φορὰν ταύτην, καὶ διεβεβῆκυ ὅτι δὲν ἐνεθυμείτο πλέον τίποτε.

IX

Ἡ πρώτη ἐδομάς εἶχε παρέλθει καὶ ἡ δευτέρα ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος της. Αἱ ὄρακι, κατ' ἀρχάς σχεδὸν βραδεταὶ καὶ ὡσεὶ ἐπιθεβαρημένα ἐξ ὄλων τῶν ἀγνώστων πραγμάτων, ἐξ ὄλων τῶν νέων συγκινήσεων, τὰς ὅποιαις ἔστυον κατόπιν αὐτῶν, ἐράλλοντο τώρα τρέχουσαι ἐστυεμαίνως πρὸς τὴν τελευταίαν, τὴν ὠρισμένην διὰ τὸν ἀπόσπλον τοῦ Τσαῦδ.

— Αὐριον εἶναι τρίτῃ, τὴν προσεχῆ παρασκευὴν θὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸ Πειραιᾶ, καὶ τὴν ἐπομένην τετάρτην θὰ ἔμειθα εἰς Παρίσιους, εἶπε ἡ Ἀλίκη, παρατηροῦσα τὸν ἀνεπαίσθητον ἀναθρασμόν τοῦ γαλανοῦ ὕδατος ἐπὶ τῶν μελανῶν πλευρῶν τοῦ ἀτμοπλοίου.

Ἡ Δανιὴλ εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὸ πλοῖον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἐχρησάθησαν αἱ ἐπίμονοι παρακλήσεις τοῦ Φρενὲλ. Κατόπιν τοῦ ὁ-

πογύμνατος, τὸ ὅποτον εἶχε διέλθει εἰς τὰ Μέγαρον, δὲν εἶχε πλέον ἐπανεύρει τὴν ἀμέριμον φαιδρότητα τῶν πρώτων ἡμερῶν, οὐδὲ πρὸ πάντων τὸ θέλητρον τῆς πρωίας ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως. Μερικαὶ δάδια φράσεις, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀκούσει ἰκεῖ, διακουβέουσαι τὴν ὑπόληψιν τῆς Ἄλλης ἐν σχέσει πρὸς αὐτόν, τῷ ἐπανάρχοντο ἀκκαπαύστως κατὰ νόον καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ προσεγγίσῃ τοῦ Φρενέλ, εἴτε νὰ ἐπιχειρήσῃ μόνος περιπατοῦν μετ' αὐτῶν, χωρὶς νὰ νομίζῃ ἐαυτὸν παραμυθεύμενον ὑπὸ ἰακοβούλων βλεμμάτων. Ἄς ἐκ τούτου εἰχίτε πᾶσαν εὐκαιρίαν ὅπως ἀπομονωθῆ.

Ἐλαθεν ὡς πρόφασιν μελέτην ἐπὶ τῶν ζωγραφῶν τῶν ἑλληνικῶν ἀγγείων ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἰαπωνικὰς εἰκονογραφίας, καὶ διηλθεν ὥρας ὀλοκλήρους εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Παιτησίων καὶ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Γαλλικῆς σχολῆς φιλολογῶν βελγία, τὰ ὅποια ὁ Λουκιανὸς Γεράρδος εἶχε φροντίσει ὅπως θέσῃ εἰς τὴν διάθεσίν του. α' Ἀ δά ἡ ἄλλης λοιπὸν ἐδῶ διὰ τὰ ἐργασθῆς; ἢ ἠρώτα ὅπως ἀπογοητευμένος ὁ Φρενέλ, ὅταν ὁ φίλος του ἠρνεῖτο νὰ λάβῃ μέρος εἰς συμπόσιον, ἢ εἰς ἐκδρομὴν τινα. Ὁ Δανιήλ τὸν ἔφρινε νὰ λέγῃ καὶ ἔμεινε.

Ἐν τούτοις, ἔστιν ὅτε, ἐπέτρηνε εἰς ἐκὺτὸν ἀνάπαυσιν τινα. Καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἐσπέρας τῆς δευτέρας ἐκείνης, μεταξὺ τῆς ἐδόξης καὶ ὀγδῆς ὥρας, εὐρίσκειτο ἐπηγωνιομένο; πλησίον τῆς Ἄλλης ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Ἰσάδ, τὸ βλέμμα ἔχων βυθισμένον ὅπως καὶ ἐκείνη ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἀμφιλόκη προσέδιδεν ἀπρόσιτόν τινα χροιάν. Ὁ Φρενέλ ἐκάπνιζε σιγάρων πλησίον αὐτῶν ὄλοι οἱ ἐπιβάται ἠδύνατο νὰ τοὺς ἰδῶσιν ὁμοῦ.

— Λυπεῖσθε διότι ἐπιστρέφομεν τόσον ταχέως; ἠρώτησε· διότι ἡ Ἄλλη, ἀναφέρουσα περὶ τῆς ἐπιστροφῆς, εἶχε τὸ ὕψος κίβως μεταγχολικόν.

— Μάλιστα, εἶπεν αὐτῇ· νομίζω ὅτι δὲν θὰ κίσθανθῶ ποτε πλέον παρομοίαν χαρὰν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἰδοκίμασα ἐδῶ.

Ἐσίγησεν. Ὁ Δανιήλ ἔμεινε σιωπηλός. Γλυκαίαι τις κατῆρεα ἀνεθίδετο ἐκ τοῦ ἡμέμου ὕδατος. Ὁ Φρενέλ αὐτὸς ἐστῆναζε..

— Δὲν ἔχομεν πολλὴν ζωηρότητα ἀπόψε, παιδιά μου.

Ἐν τῷ σκότει, τὸ ὅποτον ἐπικουοῦτο, ἐνόμιζεν ὁ

Δανιήλ ὅτι ὄφθαλμοὶ ἀπειράριθμοι ἦσαν προσηλωμένοι ἐπ' αὐτῶν. Μεταξὺ ὄλων τῶν ταξιδιωτῶν τῶν ἐσχηματισμένων εἰς ὄμιλους μᾶλλον ἢ ἦττον συνεπτυγμένους αὐτοὶ μόνοι ἔσχον τὴν τόλμην νὰ μείνωσι ξένοι πρὸς τὰς μικρὰς κακολογίας.

(Ἐπετα ἀνέχεια)
Κ. Φωτιάδης

ΟΛΑ ΜΑΣ ΓΕΛΟΥΝΕ

Πίστευσα ἔς τὴν εὐτυχία
ὅπως ἐπιστεῦαν ὄλοι,
καὶ τὴν ζήτησα τοῦ κόμου
μέσ' ὀστοῦ κόσμου τὸ περβόλι.

Ἐγελάστικα, ὅπως ὄλοι
γελαστήκανε ὡς τώρα,
ὡς θὰ γελασθοῦνε καὶ ἄλλοι,
ὡς γελοιοῦνται κάθε ὥρα.

Ὅλα, ὄλα μᾶς γελοιοῦνε
ἔδω ἔς τῆς γῆς τὸ μαῦρο χῶμα
καὶ πεθαίνονται θαρροῦμε
σὲ ζωὴ καινούργια ἀκόμα.

Ἐλένη Σ. Σβορώνου

Σέμος 1904

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

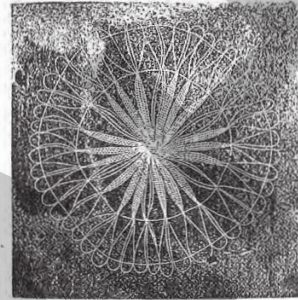
Βραζιλιανὸν τριχάπτου.

Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ τριχάπτου, τὸ ὅποτον ἀπὸ τινος ἐπιπέδου ὑπὸ τοῦ σφραμοῦ εἰς μεγάλην χρῆσιν, δυνάμεθα νὰ κατασκευάσωμεν ἀπαπῶως κατ' οἶκον καὶ νὰ διακοσμήσωμεν δι' αὐτοῦ οἰκονομικῶς ἐνδομα.

Πρὸς ἐπεξεργασίαν αὐτοῦ ἀπαιτοῦνται μόνον καρφίδες καὶ μικρὸν μαζιλαράκι (πελότα) ταῦτα, ἰδιαιτέρως διὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐργασίας ὠρισμένα, εὐρίσκειται εἰς οἰκονομικῶς κατὸς ἄνω ἐργασίαν· νῆμα δὲ κατάλληλον εἶναι τὸ λευκὸ νῆμα λευκὸν ἢ ὑποκίτρινον (serme) ὡς καὶ μετᾶς.

Ἐκ τῶν ἐνταῦθα παρατιθεμένων δύο σχεδίων Βραζιλιανοῦ τριχάπτου τὸ πρῶτον (εἰκ. ἀρ. 1.), παριστῶν τροχίσκον, κατασκευάζεται ὡς ἑξῆς:

Σχηματίζομεν ἐπὶ τῆς πελότας κύκλον κανονικὸν διὰ τεσσαράκοντα ὀκτώ καρφίδων, τὰς ὁποίας ἐμπήνομεν εἰς ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων ἐπιπέπουσαν νὰ διέρχηται διὰ μέσον αὐτῶν τὸ νῆμα. Ὅπως δὲ ἐπιτυγχάνωμεν ἄμμετρον κανονικότητα εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ κύκλου, καλὸν εἶ-

(εἰκ. ἀρ. 1.)

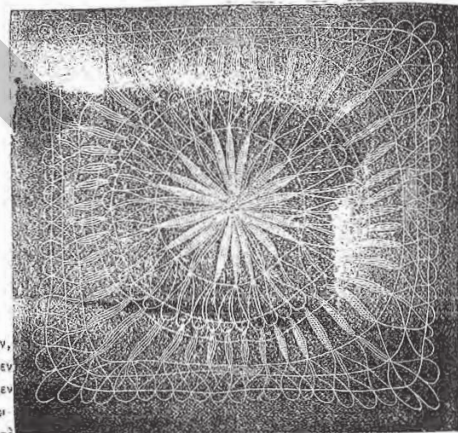
ναι νὰ ὀρίζωμεν προηγουμένως τὴν θέσιν τῶν καρφίδων, σημεῖουσαι αὐτὴν διὰ μολυβδίου. Ἀκολουθεῖ προσδένονμεν ἐλαφρῶς τὸ νῆμα ἐπὶ μίᾳς τινος καρφίδος, σχηματίζομεν περὶ ταύτην θηλήν, εἴτε ἐπερχόμεθα εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκριβῶς τῆς πρώτης καρφίδος καὶ τυλίσομεν περὶ αὐτὴν τὸ νῆμα. Μετὰ τοῦτο ἐπιστρέφομεν πάλιν εἰς τὴν καρφίδα τὴν κεκλιμένην παραπλευρῶς τῆς πρώτης, ἢν ἐλίσσομεν ὡς ἀντιθέτως· εἴτα εἰς τὴν ἀπέναντι αὐτῆς καὶ ἐξακολουθοῦμεν πράττουσαι τὸ ἴδιον εἰς ὅλας τὰς καρφίδας ὅπως ὡςτε σχηματίζονται περὶ αὐτὰς θηλαί. τὰ δὲ νήματα διασταυροῦμεθα συνεχῶς διὰ ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ κύκλου.

Μετὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐργασίαν, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον τοῦ ὄλου, ἀρχίζομεν τὴν ἐργασίαν τῆς βελόνης. Καὶ πρῶτον προσδένονμεν καλῶς ὄλα τὰ διασταυρωμένα νήματα μετὰ δύο βελονῆς κομβιοδόχης ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ κέντρου.

Ἀρχίζομεν ἔπειτα νὰ ὑφαίνωμεν περὶ τὸ κέντρον, λαμβάνουσαι ἐν νῆμα καὶ ἀφίσταται ἄλλο, — ὡς πράττομεν ἐπὶ τὴν ἐπιδορθεύομεν — μέχρις ὅδ' σχηματισθῆ κύκλος ἔχων ἐνὸς περιπέου ἑκατοστῆμοτον διάμετρον, μετὰ τοῦτο δὲ διαίρομεν τὰ νήματα εἰς ἑξῆς τμήματα, ἕκαστον δὲ τῶν τμημάτων τούτων διαίρομεν εἰς τρία μέρη, ὁφθαίνονται καὶ ἐν τῷ σχεδίῳ, καὶ ἐπεξεργάζομεθα ἰδιαιτέρως ἐν ἕκαστον ὁφθαίνονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς καὶ τὸν κύκλον.

Ταῦτα δὲ στερεοῦμεν ἀκολουθῶς προσδένονσαι ἰδιαιτέρως ἐν ἕκαστον μίαν βελονὴν κομβιοδόχης ὅπως σχηματίζεται περὶ αὐτὰ κύκλος διὰ τοῦ διαρρηγμένου νήματος, τὸ αὐτὸ δὲ πράττομεν καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ κύκλου, ὅπου εἶναι ἐμπηρημένα αἱ καρφίδες. Ὅστω περατοῦται ἡ ἐπεξεργασία ἐνὸς τροχίσκου. Διὰ πολλῶν τούτων, τοὺς ὁποίους συμπράττομεν ἐφαρμύζουσαι ἐπὶ λεπτῷ τυλίκοις ἢ μουσελίνας, δυναμέθα νὰ κατασκευάσωμεν ὠριστάτην περιτραχίλιον ἢ συμπράττομεν πᾶσι κατὰ σειράν νὰ ἔχωμεν δαντάλλαν, διὰ τῆς ὁποίας κοσμοῦμεν περικόμην ἢ καὶ δολιχρὸν ἐνδομασίαν.

Τὸ ἐκ δευτέρου σχῆμα (εἰκ. ἀρ. 2.) παριστᾷ τετραγώνον ἔχον ἐν τῇ μέσῳ αὐτῶν τὴν ἕνα περιγραφόμενον τροχίσκον, κατασκευάζεται δὲ ὡς ἑξῆς: Περὶ τὸν κύκλον, τὸν ὅπου σχηματίζομεν αἱ διὰ τὸν τροχίσκον ὠρισμέναι καρφίδες,

(εἰκ. ἀρ. 2.)

τοποθετοῦμεν καὶ δευτέραν σειράν. Ἄς ἐδῶ ἀποπειράσωμεν τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ τροχίσκου, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς περιφέρειας αὐτοῦ θηλαί στερεοῦμεν τὰ νήματα καὶ μεταφέρομεν αὐτὰ ἀπὸ τῆς ἐσωτερικῆς σειράς τῶν καρφίδων εἰς τὴν ἐξωτερικὴν, ἐκαστῆς. Διακρίνομεν ἔπειτα τὰ νήματα σχηματίζουσαι ἐπὶ τὰ τμήματα εἰς ἑκάστην γωνίαν καὶ ἐν μεγαλύτερον εἰς τὸ μέσον ἐκάστης πλευρᾶς, ὁφθαίνονται δὲ αὐτὰ, τοῖς ὁδοῦμεν σχῆμα γυρῶν γυρῶν τελευταίων πλασινοῦμεν τὸ τετράγωνον μετὰ τῆς τρεῖς σειρᾶς βελονῶν κομβιοδόχης, διὰ τῶν ὁποίων καὶ στερεοῦμεν τὸ ὄλου.

Διὰ τῶν ὄλων κατασκευάζομεν τετραγώνων motifs δυναμέθα νὰ περικουρήσωμεν φιλκίλλως πᾶν ἐνδομα. Ἐν μάλιστα κατασκευάσωμεν αὐτὰ ἐκ μετῆς χρώματος λευκοῦ, serme ἢ serme, ὅτε ὕλα τὰ χροσμεύστων εἰς διακόσμην καὶ τῶν πονητεσιτέρων ἐπὶ ἐνδομάτων.

ΑἶΜΑ ΓΙΑ ΟΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ

Ἡ κ. Ἀγαθόπουλου ἔχει ἑξῆς ὁριστάτην λυχνίον, διὰ τὰς ὁποίας ὑπεργρανεύεται. Ἐμεῖς ὅμως καὶ δύο τεσσάρων, διὰ τὰς ὁποίας δὲν ὑπεργρανεύεται δούλου, αὐτὸν πολλῶς τῆς κατῆρεα ἢ πολλὰ περὶ αὐτῆς.

Προχθές οι δύο Γράκκι παρατηρήσαντες ότι οι δύο λυχνίαι άμοιάζον πάλι με τὰ γράμματα των παντελονιών των, έκρυψαν τὰς λυχνίας εις έν άμυθρον, άνεβησαν εις τήν θύσαν των επί τής τραπέζης και έφόρεσαν εις τήν κεφαλήν των τὰ δύο άμπαζούρ.

•Η κ. Άγαθοπούλου έμβηκε διά νά ζεκαονήσει τὸ σα-

λόνι της, όπου έμελλε νά δεχθῆ τήν ήμίραν εκείνην πολλές επισκέψεις, και διηρθύθη πρός τὰς άγαπητάς λυχνίας της. Άλλ' όσοι: υπῆρξεν ό τρόμος της; όταν τὰς είδε νά χορεύουν και νά πρῶδον επί τής τραπέζης!

Ό τρόμος της μεταβλήθη εις φρίκην, όταν αι δύο λυχνίαι περιστραφήμεναι περί έξουτάς έπόησαν κάτω τής τραπέζης. Άλλ' όταν είδε νά τρέχουν πρός τήν θύραν και, άφ'ού έρρακταν εκεί, δύο κεφαλαί νά αναρξίνονται από τὸ άμπαζούρ ζεκαρδίζόμεναι, ή φρίκη τής κ. Άγαθοπούλου υπῆρξε τοιαύτη, ώστε δέν άνεγνώρισε τὰ τέκνα της, άλλ' έπεισε και έλιποθύμιας!

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ Δίηγημα πρωτότυπον

(Δυνάχεια, ύδε προηγ.) αριθ

Τρώνη μετ' όλίγον μᾶς ώδήγηε εις παραδείσιόν τινα θασιν, κατώφλιον εκ κυκνοφυλλίων ίτεών, υπό τὰς όποιας έπλατάγει πηγή χρυσάλλινη, ή: τὰ ύδατα κατεργόμενα έ κάλιαν κοίτην: εις αὐτήν άρροίον, πλήρη ύδραχάρων χάρτων. Έκει ήτομασθήμεν νά γευματώμεν επί τής χλόης. Αί νεανίδες ήπλωσαν μετά πάσης τής δυνατής καλαισθησίας τήν τραπέζαν, αι άνδρες ήνοιγον τὰς κονσέρβας, ζεζεματώσαν τὰς ψαλας, ό δέ Γκουίδο πρός στιγμήν εξαφρανισθείς, έπέστρεψε μετ' όλίγον, ως άγροτικός Θεός τής Μυθολογίας, κρατών εις άμυθρότας τὰς χείρας δέματα... πλήν τί δέματα; εις τήν μίαν χείρα έφερον άγκυλίδά ύραιοτάτων άνθέων, άπερ πρόνι ής δι' ήμεις και διά τήν άγροτικήν μας τράπεζαν, εις τήν άλλην δέ άγκυλίδά ύδρων νεροκαρδύμεν (α), άπερ έδρεφεν εντός τής κοίτης του ρακίου. Η θεα τής ώραιάς, ταύτης σαλτάτας έκέντησεν όλας τὰς όρέξεις.

Άλλ' ό,τι μᾶς ενεπλήθυνε πλειότεραν εντύπων ήν εώτὸς οὗτος ό Γκουίδο εστερμένος μετ' επαρούνας πορφυράς, ως υπό στεφάνου μηκάνων ό Θεός του ύπνου Μορφαύς. Τὸν υπεβλήθημεν χειροκροτούσας, έν έκρήξει εὐθυμίας.

(α) Γ τὸ σισάμβιον, γαλλιστί cresson Σ. Σ.

— Πίε-Νίε δέν έπιτυγάνει, θεακτικά μου κυρία, χορη: άνή και μέλισσα των άγρών. Ίδὸ θέματα άνθέων. Ός στολισθήτε όλοι ως: ύμμοι άγροτικά, και σεξ, κύριοι, προσέθηκεν άποτεινόμενος εις τούς γελῶντας συντρόφους μας, θά μεταμορφώητε εις: . . . Σατύρους. Άνήθη έβρετε εκει κάτω εις τὸν κάμπον έν άβρῶν. Πηγαίνετε νά σατυροθήτε: όστις άρνήθη, εξστρακίζεται διά κινή: ψήφου εκ τής τραπέζης.

Τὸ πρῶτον έβρήν ήώραν και πρωτότυπον εις όλους, οι άνδρες ήρρασαν εις τὸν κάμπον έν θορύβῳ, ήμεις άδουσαι έστολιζόμεθα άβρῶνας δι' άνθῶν, και ή τε δέν ήρραμέθεκ, έλλείψει κατόπριον νά επιτύχωμεν τήν τοποθέτησιν περίε του κύκλου τής κεφαλῆς μας τῶν πολυχρώμων άνθουλλίων, ό Γκουίδο άπετελείου τὸν στολισμόν μας έμπήγμων καλαισθητικῶς αὐτά, άποτεινών εις μίαν εκάστην άνά έν έρωτότροπον φιλοφρόνημα. Και ότε έστολιθόμεν άκροτύτως, έμπήξασαι πανταχού άνθη, έστολισάμεν και τήν τραπέζαν κατεργώσασαι τήν πεδιάδα των στολισμάτων της. Κα τὴν γελοιωτε, και τί εὐθυμία ήτο εκείνη έκτακτος, άλλὰ κα πόσον πρωτότυποι και εὐμορφοί ήμεθα υπό τούς στεφάνους μας, όστινες εδίδον αίγλην εις τὸ πρόσωπόν μας, παρέχόντες: ήμιν όψιν αληθινῶν άγροτικῶν Νυμφῶν. Ο Γκουίδο έστρεψε τὰς ψαλας του όινου και τὸ ποιήσια, λέγων ότι οι πρόγονοί μας δέν έπινον έν συμποσίῳ ή τοιουτοτρόπως. Ταύτοχρόνος ήλθον και οι σύντροφοί μας στεφανώμενοι έπίσης και έχοντες άστειν όψιν. Τοιουτοτρόπως έγευματίσαμεν. Μεταξύ των πολλῶν και ποικίλων ψυχρῶν εδωμάτιων, άπερ διέδρυπον τήν γαστρονομίαν μας, προσέτερχον έν θρηκευτικῆ παραθέσει οι κλασικοί Γαλιανζή-νολομάδες, ους ίδίως και άπληστως έτιμήξαμεν. Τὸ γεῦμα υπῆρξεν εὐθυμώτατον, άρτημένον δαμονίως υπό του σπινθηροβόλου πνεύματος του Γκουίδο και των εσπέρων άπαντή-

Γάμοι-άραβάνες. Άσμένως αναγγέλλομεν τούς άφρι έν Άλεξανδρεία τελεσθέντας γάμους του κ. Ζ. Ζαφειρέλλη φαρμακοποιού έν Κυθονίας, νέου πλείστης άπκαίουτος εκτιμήσεως παρά τῆς αὐτοῦ κανωνί, μετά τής κατά πάντα άνταξίας αὐτοῦ δεσποινίδος, Θεσσαλίας Λαμονίδου.

Έπίσης έτελεσθησαν έν Βεραχί οι γάμοι του λίαν ευπολήπτου Ιατροῦ κ. Δημ. Καϊάνα μετά τής καλής κάγαθης δεσποινίδος Εθελίας Στέφα.

Εις άμφοτέρα τὰ νεαρά και εὐγενῆ ταῦτα ζεύγη εὐχόμεθα όλην τήν εὐνοϊαν τής ευφρενικῆς Μόρας, ήτις άπονεύει επί γῆ: άνέρεων και άμικραντων τήν ευταμοϊαν και τὸν όδον, και όλην τήν δωρεάναν και τήν λήθην τής Μόρας τής ζουρεξῆ των βωπικῶν συμφορῶν, ήτις εἶθε ποτὴ νά μή τοῖς στρέβη τὸ πρόσωπον.

Πλήρεις φαίδας άγγαλιάσεως: έτελεσθησαν προχθές έν Πέρον οι άραβάνες τής νεαρῆς και χαριστάτης θυγατρὸς του γνωστοῦ καλλιτέχνη φωτογράφου κ. Νικολ. Άνδρειωμένου, δεσποινίδος Έριφύλης μετά του καλλίστου νέου κ. Χαριλάου Πρίγγου. Τῆ φιλάτη ήμιν τρυφερῆ κόρη και

ειων των συντρόφων μας, έν τέλει ό άρχηγός μας ύψωσε τὸ μετέλλειον κύπελλον και έρώνησεν.

— Προπίνω ύπερ τής προσεχούς λήξεως του άγάμου βίου μου και ύπερ τής υγιείας τής μελλονίμου μου.

— Άμήν, γένοιτο! έρώνησαν οι άνδρες και ή ύπανδρος κυρία, ένῶ αι δεσποινίδες γελῶσαι έκένουν μόνον τὰ ποιηριάτων χωρίς λέξιν.

Τὰ φάσματα διεβήθησαν τὸ γεῦμα: μία κιθάρα μετ' αυσυνώδων. Οι έχροντες και έχουσαι ώραιαν φωνήν ήρρασαν τήν καρδίαν μας διά του repertoire συνταγμένου εἰς όλην των φασμάτων του συρμού: ειτα μετά τινος άρας συνβρίσαμεν τὰ όπλα ήτοι, εδιδώσαμεν τὸ σκεῦή αι κυρία, ήτοι αι Νύμφαι, άφού έπλυναν τὰ σκεῦή ταῦτα εις τήν πηγήν, τὰ έτοποθέτησαν εις τὰς καλάθους: οι άνδρες ήτοι, οι Σάτυροι, τὰς ανεβίβασαν επί τής άμαξῆς και... εζήκολούθησαμεν τὸν όρμον μας υπό τήν συνοδείαν γελοιῶτων και φασμάτων, εζήμενοί όλοι εκ τής άβρόνου πανδοσίας.

Με τήν όψιν του ήλιου εβήσαμεν εις τὸ χωριόν Χ... και επεξέωσαμεν πρό γλαυαλοῦ πανδοχείου, εις τήν άκραν του χωριού κειμένου, και επί τής βουῦ των ύδαπορυντων. Αί οικίαι, ήτοι αι καλάθαι του χωριού, εκεντο μακράν, έως βολῆς περὸόλου. Ητο τὸ μόνον και ήτομασθήμεν νά διελθωμεν εκει τήν νύκτα όπως, όπως, τήν δέ πρωϊαν νά πσοκροθόμεν τὰ εκτὸς του χωριού κείμενα εὐεπία άρχαίου ναοῦ εἰλωλοατρικῶ.

Τὸ πανδοχεϊον τουτο ήτο μεγάλη τις ιτόγειος οικία, όμοιοζουσα πρὸς νέγαν σταῦλον και όστινος ή τῶν μελανες εκ του κανονῶ, τὸ άνευ πλίνθων έλαφρῶν υδρῶν και λασιπῶδες εκ των γυμνοϊων ποτῶν ται παντοειῶν υδῶτων, τὸ στοιχειώδη έπιπλα συνταγμένα εις άστια και κυκάρα τραπέζης και κολιβά σκυλιούρα, άπετελούν έν χωδατον και

τῶ αξιοτίμῳ αὐτῆς μελλονίμου συγγαίρους από καρδίας, εὐχόμεθα όπως ταχέως στρέβη τὰ μετώπια των με τὰ λευκά του άνθη ό Γυμνασιου, άνόγων αὐτοῦ: τὰς πύλας παραδεισίου εδωμάτιου: έν τῶ βίῳ.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Ταϊγάνων. Κ. Β. Έπιστολή σας έληφθη. Άνακένωμεν νεωτέραν σας. Ζητηθέντα έστάλησαν. Τραπεζούνα. Α. Γ. Μ. Έπιστολαί σας έλήφθησαν. Έν εκτάσει, προσεχώς. Άφιόν Καρραχιάσρ. Έπιστολή σας μετ' άγγελίας έλήθη. Έπισταλέντα δημοσιευθήσονται. Κερασούνα. Ι. Σ. Έπιστολή μετ' εὐδωμάτος έλήθη. Εδωριστ όμεν. άράμαν. Α. Σ. Έπιστολή έλήθη. Προσεχώς έν εκτάσει. Μόλουαν. Α. Χ. Τὰ βιβλία σας άπεστάλησαν. Καρπενήσιον. Α. Η. Έπισταλέντα έλήθησαν. Εδωριστ όμεν. Οίνθη. Χ. Α. Έπιστολή μετ' επισταλέντος: έλήθη. Δημοσιευθήσονται. Προσεχώς σας γράφομεν ιδιαίτερος. Θεσσαλονίκη. Ι. Μπ. Έπισταλέντα έλήθησαν. Δημοσιευθήσονται: καβάλλαν Θ. Β. Έπιστολή σας έλήθη. Άνακένωμεν νεωτέραν. Κυθονίας. Μ. Α. και Ν. Α. Έπιστολαί σας έλήθησαν. Εδωριστ όμεν δι' όλα.

Τύτοις Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ και ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ. άνωσοῦμ-Χάν αριθ. 3

άροσικον σύνολον, παρέχον όψιν ουδῶδες ένθαρρυντικῆν. Πλήν ή οικία άνοικημένη επί τής καταρῶτου περίε αὐτῆς κλαδῶς, τής όλας χλοερῆς και σμαραγδίνης, με τούς εις: τὸ βάθος του όρίζοντος λόφους, ήτο τόσῳ εξοικητῆ, προπάντων κατά τὸ έαρ, ώστε ελθόντες τις πρός στιγμήν ευχαριστῶν τὸ άντρον. Έξήτησαμεν δωμάτια δύο, τὰ ευπροσωπότερα ώρισθήσαν δι' ήμᾶς, οι δέ κύριοι όπως ήρδναντο, θά διήρχοτο όλοι όμοῦ τήν νύκτα. Ημεῖς: τόσῳ εὐθυμοί, τόσῳ ευχαριστημένοι εκ τής εὐδωμῆς μας, ώστε πάντα έλλειψις περί τὸ άντρον, και εφαινετο έν περιπλέον βέλγητρον. — Ala guerre, mais à la guerre, έλεγεν ό Γκουίδο όρίζων τήν θύσαν εκάστῳ, τὸ συμμορρῶσασθαι με τὰς περιστάσεις: εἶνε άρετή.

Άλλ' εις ήμᾶς τὸ Πανδοχεϊον και τὸ καπινομία μαθρα και ρυπαρά δωμάτια μετ' εφάνησαν ρομαντικώτατα έν τῆ γυμνότητι των, διότι τὰ παράθρα ήνοιγον-ο επί τής εζοχῆς, σκαζόμενα υπό πυκνοφυλλίων δένδρων, άπερ ή Ισπερηνή αδρα έσειν ήδως: κατ' έκείνην τήν ώραν. Τὰ πτηνά εκελοόδου, ό ήτις κατεκίνοτο εντός πορφυρά: άλωος, οι ζεφυροί επαίον εντός των φύλλων επί τής σμαραγδίνης χλόης. Ρομαντικῆ άηθῶς: ήν ή ώρα έκείνη. Κατεγίναμε: ως πρώτον καθίξον μας νά εφεσκαρσθόμεν. Μᾶς έφερον ύδιον εντός κάδων, έπλύθημεν, εκτενισθήμεν και εσπεύσαμεν υπό τήν αναληροθάδα όπου μᾶς άνέμενον οι σύντροφοί μας. Ο Γκουίδο: εις ε διατάζει νά στρωθῆ εκει ή τραπέζα. Έσταν δύο τραπέζια λιπάθη (εὐτυχῶς: εἰχόμεν τραπέζιαμάνθηλον) και τὸ προσήγγισαν όπως μᾶς χωρέσασαι όλους: μᾶς έφεραν καθίσματα κεκολωθωμένα και έν θρανιον έξωκρον: εκρέμασαν δύο τρεψ: φανούς υπό τὰ δένδρα και εσκολαπλασιώθησαν οι άγαθοί άνθρωποι όπως μᾶς εαριστῶσασαι.

(Έπειτα ενύχθεια)